Drömpartiklars prickskytte

Anton Carlson

Lättheten i att dö

Skapelseögonblicket är inte överstökat
Det gör ont att födas då det är så mycket lättare att dö
Därefter ute i livet och sitta ihop med vardagen
Diskutera priser och skapa intriger med de älskvärda
Göra allt det till trots att alla vet
Att bråka med sina nära som dödlig är att leva över sina tillgångar

Få det förflutna att invigas i framtiden
Det vände så tydligt tillbaka
Vad som enligt framtiden är att dö
Låta det förflutna fara hit
Ett föregående som närvarar
Först då finns ett nu, ett tidens fosterland

Alla tillfällen ur det forna ska klarna
De ser så vackra ut när de ligger där för sig själva
Men när de utkristalliserar en totalitet
Visar det sig alltid att de står döden mycket nära
Att de vet att de gör det svårt för sig
När det är så mycket enklare att dö

Så jag handlar efter boken som skrivs om vid varje gryning
Guds handstil är svårtydd
Mina egna bokstäver är raka och tydliga
Men när Gud väl talar förstår jag varenda ord
Han sa att jag nu ska leva och vara tacksam över stigens frånvaro
Skulle jag en stig vandra skulle jag önska mitt eget öde till en föregående

Exosfär

Du återvände till helvetet, bara för att se vad du glömt
Här råder exosfär och regler som ingen har skrivit ner
Om du vill kan jag slicka dina sår tills du är återställd
Och sedan där du aldrig kommer att läka

Du ber mig att försvinna och sluta påminna om att jag finns
Vi möttes i ett tidigare liv och jag minns det ännu
Men du har glömt det, jag antar att jag skadade dig
Och jag kommer inte ihåg det – du minns det än

En mardröm

När jag var barn drömde jag en mardröm
I den hade mina morföräldrar dött
Tillika så min mor
Alla våra katter var såklart borta
Till och med min syster ägde en grav
Ur mig välde känslor som ville ta en annan människa i besittning
Tränga in i henne och vidröra det orörda
Porten till världen var stängd och inget skulle någonsin tillkomma

Jag vaknade upp och tittade på allt
Visste att morföräldrarnas hus var på andra sidan berget
Mor sov på soffan för att ge plats åt oss
Katterna låg på sina ställen och spann
Min syster i sängen intill
Och jag tittade på allt detta och lät det vara precis så
Vara lika involverad som dungen
Jag smekte den öppna porten som skulle försegla mig i den beboeliga mardrömmen

Varje kväll

Du går upp varje kväll

Och behandlar en hund som ett barn

Du tvättar dig med jord

Och behandlar det forna som framtid

Du går ner till himlen

Och behandlar en sköka som en jungfru

Du lägger dig på morgonen

Och behandlar drömmen som en verklighet

Allt vi någonsin kan bli

Jag kommer finnas mer när jag upphör
Skogen blir förlängningen
Av allt vi någonsin kan bli
Blickande mot ett gods som inte längre är mitt
Jag var en söt adelsflicka i ett tidigare liv
Som aldrig blev fri
Drapetomani till livet
Träden är jordens drömmar precis innan uppvaknandet

Nu kan jag verkligheten och ger den dispens
Vinden jagar mig till sin grotta
Grenarna river mig för att veta hur jag ser ut inuti
En kanin ska min pil träffa
Dess kött grillas av samma pils eld
Sedan ska jag gråta mig till sömns över vad jag har gjort
Vakna i intorkade tårar
Och laga kanininälvorna till frukost

Änglafjäder

I evigheten finns ingen tid
Men den är tid
Tidens djup
Möjligheternas realisering
Och det vackra kräver bara en sak:
Tid
Det kan ta många varv runt planeter
Många liv att levas
Innan det är klart
Och när tiden är över
Är den inte slut
Den har bildat en vit liten fjäder
Som förser en vinge
När vingen äntligen är klar
Får du höra:
Två vingar ska det vara
I denna värld härskar symmetri
I tillfället vilar evigheten
Den blir omskakad av alla rörelser
Och du kunde lyssna till tillfällighetens resenär
Den sa dig hur en änglafjäder blir vävd
Den sa dig att medvetandet är en portal
Du såg att fjädrarna föll överallt
Och du plockade upp dem
Du såg vem de tillhörde
Att livet är genomskinligt
Att det finns kikhål till evigheten
Och att du platsade där i
Hela vägen tillbaka till dig själv
Du såg att alla fjädrar satt på rätt plats

Förverkligande

Overkligheten förverkligas
Och upphör härmed
Det är inte verkligheten
Som förverkligar
Det är drömmen
Det är minnet
För livet är en barndröm
Och en åldring som minns

Blomma

Ingen kan få en blomma att bli vad den inte är
Det är blott livets lott
Då livet är det naturväsen som är mottagare av här och nu
Bergen är höga för att de ska kunna blicka mot ett där och då
Blommorna så vackra för att de ser utöver

Och vi ger blommorna till varandra
För att berätta att jag älskar dig eller att du är död och jag älskar dig ändå
Eller du är död och jag älskar dig inte men du är i alla fall död
Det är ett sätt att ge det väsen som är för vackert för människohand
Och den vissnad som är tillräckligt tragisk för människoöga

Klarsyn

Gud skänkte mig ett klarseende
För han hade skapat sådant
Som knappt någon kunde se
Min uppgift blev att bära det
Som inte tillhörde mig
Men som mina axlar ändå var skapta för

Ondskan förklarad som brist på seende
Att använda den andres tillit som ett medel

En dag ska jag dö, Mor
Och jag ber dig att stanna kvar

Först

Du skapades först
Sedan jag med en uppgift
Att beskydda dig
Men jag var inte kvar
När du behövde min hjälp
Livet gav dig en välkomstkommitté
Med ränta
Och tillsammans betalade vi av lånet

Vi anlände samtidigt till världen
Det är därför konstigt att någon av oss måste lämna
Innan den andra
Jag är självupptagen
Och inbillar mig att ingen kommer beskydda dig
Om jag lämnar först
Ändå trädde jag ut innan dig
Medan du nästan dog

Och jag är hemsk
Som tycker mer synd om mig än dig
Om det är du som måste lämna först
När det faktiskt är du som dör
För jag avundas dig:
Det värsta slipper du
Du lever min enda önskan:
Att inte behöva uppleva världen utan dig

Ommålat väntrum

Jag har målat om väntrummet
Och dragit för gardinerna
Men är fortfarande inte fri

Varför väntar jag här på dig?
Du väntar ju inte på något
Redan innefattad i vad världen ger

Väntar jag ut min längtan?
Kommer jag någon gång titta likgiltigt på dig?
Vad skulle i så fall skilja mig från en död?

Vässa klor

En katt står inne i min mage på två ben

Hon vässar sina klor på mitt hjärta

Hennes ögon är röda

Det ena föreställer dig nu

Det andra föreställer vad vi kunde bli

Hennes päls är svart

Den skymmer ett förflutet

Som vi ännu inte får se

För vackra barn

Våra barn är vackra
Omhändertagande av djur
Samtalande med blåst genom lövverk
Skrattande med moln över natthimlen

Blåa ögon och brunt långt hår
Munnen sitter ihop med själen
Näsan genomskådar tillfälligheten
Och ögonen speglar evigheten

De är så vackra
Att det vore ett illdåd
Att föra in dem i denna värld
Ett för stort offer för att utstå

John Blund

På vissa lägger han sömnens sand
De blir aldrig märkta
Bara lite sömn vid ögonen
Som tvättas bort i en porlande bäck
De är skyddade av hans paraply
När vinden blåser i det
Är det som om de ska lyfta
Vinka åt alla där nere
Med lysande leenden

På andra smyger han in sent om natten
Målar inga stjärnor på deras ögonlocks natthimlar
Fäller ut sitt paraply
Så att ansiktet och kroppen syns
Livet blir en vingklippt feberdröm
Där tyget far mot himlen som söker söndra det
Mot regnplanetens märkbara stjärna
Och alla har upplevt samma sak
Skillnaden är att vissa gör det med paraplyet uppochner

Frånvaro av dig

Hur skulle jag kunna sluta sörja dig?
Jag har ju bara ett helt liv på mig
Dina ögon var ett lockbete
Din mun ett nät
Om fällan var du skulle jag varit lycklig
Men den var din frånvaro

Frånvaro av dig
Är det mest ekande fängelse som har rests
Här skriver jag mina ansökningar
Först om frigivning, sedan om permission
Min cell vetter i alla fall mot evigheten
Men vad bryr jag mig om den?

Fragmenterad syskonskara

När han dog tänkte inte syskonen: ”vår bror har tagit livet av sig”
De tänkte: ”nu skedde det som redan har skett”

De tittade på kroppen
Den äldsta var tvungen att säga något:
”Det ser ut som att han sover”
Men alla visste att det inte såg ut som en sovande
Utan det såg ut som en död

De tittade på kroppen för att se att han inte var här
Därefter åkte de från sjukhuset till hans lägenhet
För att se om han hade varit där
Livet är allt som gör oss olika
Sedan visar sig denna olikhet vara ett tillfälle

Också i lägenheten var någon tvungen att säga något
Nu blev det den yngsta som sa:
”Tur att mamma är död”
Det färdades till deras djupaste minne
För det var så underligt att det oturliga kunde förvandlas till tur

Sedan lyckades de finna ett öppet ställe
Då var det den näst äldsta som sa:
”Man lämnar inte sina systrar och bröder utan att säga till”
De alla visste att han sa till
Och att de svarade men inte vad de sa

Natten var belagd med stjärnor den natten
Månen berättade en saga om solen
Som de sömnlösa träden med sin vind omöjligen kunde tro på
Ett flygplan hyschade marken

Till slut sa den näst yngsta, som varit så tyst:

”Det är konstigt, han är nu död
Och har gjort det förflutna till en mörk väg
Ändå är det som om det förflutna är opåverkat
Då det bar på en sanning
Som var för stor för att kunna rymmas i framtiden
Det måste väl betyda att vår barndom *är* lycklig?”

Ögonlockens skrift

När jorden öppnade sig
Var den rädd
Den trodde att den skulle möta ännu mer jord
Istället började något att växa
Och så framträdde det första bladet
Solen svarade att här går att leva
Även om du är ensam
Det kan komma fler
Rötterna talar med jorden
Du talar med solen

Så beslöjades solen av moln
Och det första bladet dog
Men dess grönska stannade kvar
Omöjliggjord till tillintetgörelse

Lång tid senare blev en flicka till
Det gröna lades i hennes ögon
Tidigare hade det gröna varit världen
Nu skulle världen ses genom det gröna
Nyfiket sökte de efter vad de gjorde här
Samtidigt som svaret var inskrivet på ögonlockens insida
Och därför kunde du skratta åt vad som blev sett genom änglabläck
Du kunde inte bli skadad
Omhändertagen av evigheten
Meddragen av världen

Skyldig

Ni sa att människan är skyldig att njuta
Människan fick aids
Ni gav henne preventivmedel

Ni sa att människan är skyldig att se världen
Människan började hosta
Ni gav henne sprutor

Ni sa att människan är skyldig att leva fullt ut
Människan dog
Ni gav henne inte ens en kista

Likhundar

Likt likhundar finns det de
Som söker sig till döda själar
Med sönderslagna spegelsalar
För att överleva

De finner dem
Som redan har varit
Själen förblir som död
En realisering av det föregående

Utrotningshotad trädgård

Vi satt i en värld av tulpaner
Människor fyllda av kärlek
Så fyllda att de inte behövda säga det
När något blir sagt är det över

Ett hem som visades genom väggar och tak
Vi trodde att det var världen
Men det var en skärva av tillvaron
Där just vi kunde leva

De som inte förstår denna plats
Försöker nu överta den
De har avskaffat förvaltandet
Och prisar egendomen

Det som äger är en punkt i ett kranium
Som omöjligen går att missta för världen
Allt ska bli ett lån
En betalning för det vi aldrig gjorde

Närvaro av det som varit

Saknad till ett förflutet
Som saknade ett förflutet
Nog passerade årstiderna
Men allt som varit närvarade
Inget bygge för att återhämta det
Framtiden var oklar
Och den blev det förflutna
Som nu skymmer mig från det som var

Så tittar denna flicka på mig
Som tagen från solen
Hennes ögon som gestalten på tavlan
Jag trodde de krävde en pensel
Men en konstnär bebor molnen
Och han skapade allt utom omöjligheten
Hennes hår är strängar för solstrålarnas spel
Ljus som inte får plats i ett hjärta

I skärvor går det att komma tillbaka
Gluggar till evigheten
Liksom stjärnorna är änglarnas kikhål till tillfälligheten
Tänk om jag kunde rädda henne
Drakarna är nu för ondskefulla för att spruta eld
Och hjältarna för trötta för att svinga svärd
Men jag lyssnade till musiken av blont flickhår
Och saknade min framtid till nu

Fyra alternativ

Som jag ser det
Består mitt liv av fyra alternativ
Jag kan bli barn igen
Jag kan vara med dig för första gången
Jag kan skapa
Eller jag kan dö

Månflickan

Efter att du blev anfallen av en främling
Kom den vanliga frågan till mig
Den som är så utsliten:
Gud, hur kan du tillåta detta att ske?
Låter du Djävulen ha sin gång igen?
Var ditt ingripande flickans vägran att dö?
Är hennes förlamning din barmhärtighet?
Det var visst fler än en fråga som kom till mig

Jag fann henne innan söndringen
Hundratals bilder, tagna av hennes mor
Jag tittade noggrant på allihop
Hon var liten, fick den attackerade lilla flickan att tyckas stor
Absurd som jag är sökte jag en förklaring i hennes ögon
Nu hade jag givit upp att ställa Gud frågor
Och jag ställde en fråga till ingen och fick svar:
Godheten står alltid öppen och rymmer också vad den aldrig kan bli

Sänd

Du skrev önskelistor i barndomen
Självmordsbrev i ungdomen
Personliga brev när du blev vuxen
Avlatsbrev när du blev gammal
Testamente på dödsbädden
Och lyckobrev från graven

Alla uttryckte de samma sak
Du bad om en hjälpande hand från framtiden

Gläntan

I gläntan förvaltar hon en trubbnosig mus
Hon räddade honom från katten
Hon kan inte förstå hur sin fina katt
Kunde stå och glädja sig över någon annans rädsla
Grymheten tog tid och det blev musens räddning
Hon ger honom kex och vatten i en kapsyl
Han ser redan piggare ut än vad han gjorde igår
Och det är deras hemlighet att han lever

Inte ens har hon sagt det till sin pappa
Och de ska ändå berätta allt för varandra
Varje natt kysser han hennes ögonlock
Det är först senare hon kommer förstå
Att han gör det för att ögonlocken är det enda
Som kan skilja henne från verkligheten
De rycker åt drömmarna
Liksom en ringklocka plingar i den bortrestas hem

Det är bara de hemma när mamma är borta
Pappa har sagt att hon är sjuk
Det betyder samma sak som när mamma säger
”I taket finns det installerade demoner
Från högre ort som vill ta livet av mig
Dig också mitt barn och jag ska beskydda dig
Om det så är genom att frikänna dig från denna värld
Det finns en mycket finare plats vi kan fara till”

Du fantiserar om hur den finare platsen ser ut
En värld där katter inte gläds åt möss skräck
En värld där munnen får kyssar istället för ögonlocken
Smygande finner du ett orört kex och en vattenfylld kapsyl
Namnet och graven får han samtidigt
Och du föreställer dig att det är din mors invändning mot världen

Ögonlocken är stängda för att behålla tårarna

Din hand vilande i kattens päls

Avklippt rot

Världen är så konstigt att det inte ens går att föreställa sig
En värld som är totalt given
Åkande på ett klot kring eld som kommer slockna
Tillhörande men ändå uteblivna
Och på något sätt öppna för att vara världen
Utan att på något sätt bli den
Och att betrakta detta som konstigt
Kräver att en rot har slitits av
Och att föreställningar om det otänkbara
Blir den yttersta verkligheten

Jag har börjat trösta mig med världens konstighet
Den kan lugna nerver ganska bra
För om vi på något sätt blir till
Svävande och uppfinnande av glömska
Så är det inte långt ifrån
Att du också kan älska mig
För kärleken till dig är en oavklippt rot
Och om du klippte av roten
Så har jag en vas som vi kan ställa den i
När den vissnar blir den jord att fortsätta växa av

Sökande efter någon som är en själv *innan* …
Jag söker någon som kan alstra liv
Och har plats för sann glädje i sitt ansikte
Annars är hon precis som jag
Slank och ohemhörande i världen
Men kanske har de som kan alstra en särskild plats här
Och de minns mig inte
För min uppgift var att få svar
De gav mig öron för att höra det
Men ingen mun för att sprida det

Låt mig uppleva samma sak, min älskade

Jag vill uppleva helvetet du upplevde

För mitt helvete är ovissheten

Om vad du har varit med om

Tidslig gåva

En gång i tiden
Var människan så kraftfull
Att hon kunde göra en docka till ett barn

Ett oupphörligt tjut
Gjorde henne därefter upptagen
Med att hela tiden vara i en lägre frekvens

Nyförlösta ord som skrek
Skygga ord längst väggarna
De hade bebott medvetandet för länge

Kungavalvet i skogen
Inneslutna i att motta
Det som livet är för kort för att hinna

Omärkbart

En beskyddare mot sina näras sorger
Bestrider dem bara genom att finnas till
Vandrande i en stad
Där löven skriver profetior vid varje storm
De är oläsliga för alla som tar skydd
Liksom hela världslitteraturen en gång
Fanns nertecknad på en strand
Men ingen hade ännu lärt sig att läsa

Ting som våndas i ett hjärta
De släpps ut men kan bara fly tillbaka
Somliga skrattar åt staden
Då den inte tjänar någonting till
Och du liksom andra har funderat på varför du är kvar
Men det är inte vad hemmet är
Utan att det är ditt enda hem
Här bränns syrenbuskarna varje vinter

Brunhårig tidstopperska på en äng
Du förstår plötsligt varför vintern har varit kall
Och att du har skärsår på varje dörr
Klagan över dessa tillstånd
Vore som att rynka på näsan åt gödsel
Och sedan plocka dess blomma
Du följer efter för att se var hon bor
Samtidigt som du vet att hon härbärgeras i en annans hand

Så du läser en bok på en bänk som matar fåglar
Om olika sätt att ta farväl utan att det märks
Liket ska inte vara ett bevis för att du har levt
Alla ska sända tillbaka sina minnen av dig
Helskinnande, precis som de var
När vattenpölen speglar minnenas eld

Är du äntligen klar

Kunskapen är din kärestas portal

Glömska

Som barnet som inte vill tala
Men ritar allt som har skett
Och kommer att ske
Från och med att du har blivit till
Är du gammal nog för att dö
Men inte leva
Blickande mot ett liv
Som inte har blivit levt
I vetskapen om att det kommer att levas
Och allting kommer vara glömt

Till slut går något sönder
Och det fastnar i minnet
Likt en fluga i ett spindelnät
Du la upp sången om din plåga
Som kunde läka oss båda två
Men vi kunde inte läka varandra
Dömda att vara två
Alla uppoffringar jag kan göra
Är ett tecken på att jag redan är död
Och att din glömska är mitt hem

Inte kär i en skyddsängel

Du lever på marken utan anmärkning
Men innanför ögonlocken finns en annan värld
Och bakom ögonen är du knappt här
Om jag kunde förvandlas till en vindpust
Som fick svalka din kind och lyfta ditt hår
Skulle jag lämna allt direkt
Även om jag därefter skulle försvinna i intet
Eller bli en orkan

Så gudarna gjorde som jag bad om
Jag blev en vind och svalkade din kind och lyfte ditt hår
Sedan upp ovanför molnen
Samma plats som finns bakom dina ögon
Där uppe mötte jag en bevingad varelse
Hon sa att hon var du
Med bågar som ögon och hjärtat i en ask med bomull
Någon annanstans gick det inte att förvara

Men jag kände inte igen dig
Hon förklarade att hon är din skyddsängel
Därför kom jag ihåg henne och misstog mig
Hon skulle omfamna mig med sina vingar
Men jag sa stopp
Jag sa att jag önskar att du har vingar
Jag önskar att du har bågar som ögon
Och hjärtat i en ask med bomull

Fler fjädrar växte ut på ängelns vingar
Bågarna böjdes ytterligare
Hjärtat fick bomullen att tyckas som sten
Men det finns en sak som gör
Att jag vet att det var du och inte skyddsängeln
Som fångade mitt hjärta

För ängeln var inte *du*
Nedsänd blev jag igen:

För himmelsk för att bli älskad av en människa
För världslig för att älska en ängel

Fyra förverkligade barndrömmar

Han har svårt att förlåta sin hustru
För att hon inte gjorde som han sa
Han erbjöd sig varenda gång att köra henne till kliniken
Vänta och sedan sörja med henne
Allt blir så mycket enklare utan barn
Enklare att resa och enklare att arbeta
Enklare att leva utan samvetskval
Det kanske blir lite svårare att dö
För även han vet att vad som skiljer materia från ande
Är att materian aldrig dras till en dödsbädd

Det är dessutom inga enkla barn han har fått
Ett ska ha speciell kost, varken mjöl eller mjölk
Och ett annat en gullig liten hund med silkeslen päls
Ett tredje har mardrömmar och målar dem sedan på väggen
Det fjärde får utbrott, slår sönder väggarna och önskar sina syskon döden
Den silkeslena hunden sitter då i ett hörn och skakar
Ja, för denna hund upphörde att bara vara en önskan
Hans hustru har alltid varit en förverkligare av barndrömmar
Även barnen började som hennes drömmar, som först inte kom närmare än dockor
Själv har han aldrig drömt något till verklighet

Men också han kan ibland se sin hustrus drömmar
När barnen har glädjeropat under tafatt
Eller utropat hej när man redan har träffats
I barnet som drömde en hund till verklighet möter han sin egen fasa
Har allting till slut blivit rent?
För brodern som blir så arg glömmer efter sina utbrott
Allt vad han någonsin har sagt om skada och utplåning
När han är tillbaka spacklar han alla väggar
Hon har den största kärleken:
Hon vill inte förlåta sin bror, hon vill ha hans glömska över att han har sårat henne

Saknat privilegium

Hur skulle jag kunna förebrå dig för att du inte släppte in mig?
När det finns demoner överallt
Och de söker gästvänlighet i varendaste rörelse
Först lånar de bara några ägg
Sedan har de utplånat en hel familj och går över till grannen
Ibland är det värre
Då tar de inte hus i beslag utan hjärtan
Där äger inte inbjudaren privilegiet att dö

Om du nu misstog mig för något jag inte var, gjorde även jag det?
Kan jag ha misstagit dig för en ängel?
Eller var misstaget att jag inte brydde mig om dina vingar?
Jag vet inte hur många gånger min kärlek till dig har fått det att kännas som att jag ska dö
Ingen av gångerna har jag hur som helst dött
Och det lämnar mig inte lättad, det lämnar mig i en ödslig besvikelse
För om jag dog skulle jag i alla fall förstå varför det gör så ont
Oavsett om hjärtat träffas av en ängel eller en demon upphör privilegiet att dö

Sövd

Att komma hem är död ur livets perspektiv
Alla tror inte så, men alla vill att det ska vara så
Även om hemmet bara är en svart vila
Eller att träffa alla som försvann
Med lämningar att vårda till liv

Söv ner mig
Och bosätt mig med drömmar
Jag var inte gjord för denna verklighet
Jag gjordes för en dröm
Men drömmaren kan inte sova

När vi dör återförenas vi med den vi är
Vi fanns efter döden hela tiden
Också när vi levde
Vi såg oss själva leva
I vetskapen om att vi redan hade dött

Inblick i framtiden

Skulle jag som barn fått blicka in i denna framtid
Hade jag blivit förskräckt
Vår lilla kattunge låg gammal och skulle snart dö
Hon såg saker i skyn som var osynliga
Liksom jag hörde ohörliga ting i en melodi
Inga pengar att köpslå med
Inget hade ändå räckt för att köpa mig fri
Dokumenterad för överlevnadens skull

Nu ska du vidare katta
Och jag får inte följa med
Men jag vill hem till Gud
Stigen ur ett sår jag skulle läka men infekterade
Mitt liv blev levt alldeles för snabbt
Och det går inte att leva om
Eller med
Jag är överkvalificerad livet

Frid

Skräcken vecklade in sig
Och så uppkom ångesten
Friden vecklade ut sig
Och så uppkom glädjen

Om dig

Dina rörelser visade att jag hade missuppfattat
Något väldigt väsentligt
Livet var inte alls hemskt
Hur skulle du i så fall kunna finnas?

Och jag närmade mig min vederläggning
Som om ditt tal inte var tillräckligt

Du var ung och glad
Jag var egentligen också ännu ung
Men vi båda förstod att jag var för gammal
Att du var nåden i tyngden

Det är alltid något pinsamt när gammal söker ung
Som om hans kärleks bristningar är belysta

För några minuter lyste dina ögon av mina ord
Det förflutna och framtida har blivit en parentes
Mellan den enda gången jag tände dina ögon
Glädjen kanske flyr svärtade väggar

Så vi mottag samma värld i samma tid
Vi hör till och med samma båtvissla från hamnen

Två år har gått sedan det, inget, skedde
Inget skiljer egentligen dessa år från evigheten
Tänk den enda natten du sov och visste utan att något var bestämt
Jag till och med saknar den värsta smärtan

Närheten till dig blev till det största egenvärdet
Glädjen och smärtan marginaliserades till känslor

En dag kommer du bära ett vackert barn

Det är ännu oklart vem fadern kommer vara
Men vissa är redan ute ur ekvationen
Och du kommer se barnets ögon och konstatera att allt är väl

Men ett minne är sedan länge sått i ditt medvetande
Om du någon gång skulle komma ihåg så finns det fortfarande kvar

De fyra intervallerna

Det finns de som livnär sig på sand från timglas
Du blickade mot ett förflutet
Som du skrivit ner med bläck
Jag mot en framtid
Som jag var en analfabet i
Ändå var det samma föremål som vi såg
Och samma språk *gavs* till oss
En offergåva från ursprunget
För visst är ursprunget
Något som har slutat
För att det var gott nog
Att offra sig
Till någon annan
Som ännu inte fanns
Som var ett brottstycke
Du vet att evigheten är ett tillfälle

Det finns de som onanerar med kors
För de är för rena
För att göra det med fingrarna
Vad gjorde de med hans dödsstraffs-don?
Antagligen samma som med alla andras
Slängde det i elden
Eller torkade av det till nästa förbrytare
Eller så hängde de upp nästa i Jesus blod
Han kunde känna lukten av lidande
Om han kunnat nå det med sin tunga
Skulle det inte smaka död
Det skulle smaka uppståndelse
Liksom när Pilatus dog
Och Claudia kysste hans blodiga sår

En smak av vatten

”Det tar ett helt liv att spä ut ett sår”

Det finns de som tapetserar tortyrkammare
Till skillnad från hypnosen
Går det bara att tortera den som inte vet om det
Lärande till okunskap, att det inte är någon fara
För det är som om varat har öppnats
Till att bli färger, lukter och toner
Sådant som avslutar och för första gången kan påbörja
Därför glömmer livet sig gång på gång
Det *kan* se
Allt en första gång
För hur skulle någon orka leva
Om det inte vore första gången?
Smärtan är avslutet som summerar utan värld
Och smärtan slog rot i människans huvud
Den fick henne att tänka:
Korsfästelse, könsstympning och miljoner andra omvägar

Det finns de som ödelägger öknar för ett sandkorn
De vet att det inte går att bo i ett sandkorn
Men de har någon vag känsla
Av att sandkornet tillhör dem
Eller ett påtagligt hat över att det aldrig var deras
Och de föder barn som ska se till
Att sandkornet också är under kontroll när de inte är kvar
Och hennes kärleksfulla blick
Ett tillfälle som svävar i evigheten
Hon kan säga utan att ha fel:
”Du kommer aldrig mer att försvinna”
Och inte ens en barnkista kan ändra på den saken
Rör sig på ytan med benen som tillhör något djupare

Så tittar barnet allvarsamt på sin mor:

”Mamma, när du dör, då kommer du bli en bebis

Och jag ska ta hand om dig”